

0406 – 6. april

Jeg skal slutte en fredspakt med dem, og den skal være en evig pakt med dem. Esek 37: 26.

Når Adam brøt pakt med Gud, ble hele menneskeslekten skyldig til evig straff. Men ikke bare det, den ble også samtidig totalt ute av stand til noen gang å fri seg ut av denne tilstanden, til noen gang å kunne oppfylle Guds lov. Det hadde altså oppstått en forferdelig tilstand.

Men det hadde Gud i sin allvitenhet, fra evighet av, forutsett. Og hadde i sin store barmhjertighet stor nød for dette. Derfor hadde han også, før verdens grunnvoll ble lagt, og før det første mennesket ble sluppet ut av skapningens skjød, foretatt det som var nødvendig for en gjenopprettelse etter fallet. I en evig rådslutning i himmelen hadde han besluttet å frelse menneskeheten ved å sende sin Sønn til verden.

Nå sluttet han en ny pakt med ham, som i forholdet til oss mennesker var en nådepakt, en fredspakt. Og som i og for seg var den samme lovpakten som Gud inngikk med Adam, men som så ble brutt, og som ikke kunne oppfylles av det falne menneske. Samme lovpakten som det ennå er en svak opplevelse av i hvert eneste menneskes samvittighet. Den ble risset inn i stein med sterke og klare ord på Sinaifjellet, for å stille menneskeslekten overfor det umulige i å oppfylle den.

For slik taler Skriften: «Det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud ved å sende sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse».

Sønnen påtok seg nemlig i denne nye pakt, at på den tid Faderen bestemte skulle han i seg selv forene menneskets natur med sin guddom, bli et sant menneske, og menneskeslektens andre Adam. Og slik skulle han være hele menneskehetens stedfortreder, til deres forsoning og oppreisning. På samme måte som den første Adam var deres stedfortreder, til deres fall og undergang.

Dermed påtok han seg først, på alle menneskers vegne, å oppfylle lovens krav. Og for det andre; påta seg straffen som de gjennom all sin overtredelse av loven hadde gjort seg skyldig til. Med ett ord: være lydige inntil døden, ja til døden på korset. Dette tok altså Sønnen på seg.

På den andre siden ble også, som Paulus sier i Gal 3: 16–19, løftene gitt til ham om et «testamente» og en «arv» for menneskene. D. v. s. at han mottok, på menneskenes vegne, løftene om all den frelse og salighet som fra skapningen av var gitt og lovet dem, men som de hadde mistet i syndefallet. Og som ligger i uttrykkene testamentet og arven, eller, etter Davids ord; Han tok gaver fra menneskene, for, som deres Herre og Konge, å dele dem ut blant dem.

Menneskene ble altså nå overgitt til ham, som hans eiendom. For at de i og gjennom ham skulle beholdes og bevares til evig liv. I tillegg til at de også skulle være lønn for hans «arbeid». Det er alt dette som i Skriften kalles for pakt. Og sikter da, gjennom dette uttrykket, dels til selve handlingen, opprettelsen av pakt, etter Guds råd. Dels også til personene som inngikk pakt med hverandre.

Og når det gjelder de nådens skatter som gjennom dette ble gitt til menneskene, er det dette som kalles testamente. Det er syndenes forlatelse, evig rettferdighet, fred med Gud, barnekår, Den Hellige Ånd i våre hjerter, kraft til helliggjørelse, seier over alle åndelige fiender m. m., og hvordan disse skattene liksom skulle fåes gjennom arverett.

Her finner vi nå igjen «den evige pakt» (eller testamente), som omtales i Heb 13: 20. Den pakten som ingen kan gjøre ugyldig, fordi den er stadfestet i Kristus (Gal 3). Den pakten som stod ved makt både før og etter stifterens død. Fordi Gud, på grunn av hans egen faste beslutning fra evighet av, anså pakten som stadfestet allerede fra verden ble til.

Disse paktene, eller testamenter, Gud inngikk med Adam og med Kristus, må derfor ikke forveksles med det vi vanligvis kaller Det gamle og Det nye testamente, som også kalles den gamle og den nye pakt.

Med Det gamle testamente mener vi nemlig den spesielle, forbilledlige og forberedende lovens regjeringsperiode, hvordan Gud handlet med sitt folk før Kristi fødsel, og selve den tiden denne regjeringsform varte.

Og med Det nye testamente; den nådens styringsperiode og styringsform, som intrådte i og med Kristi komme og hans fullbrakte forsoning. En styringsform og en tid som han selv sammenliknet med et bryllup, som begynte når brudgommen kom, han som de lenge hadde ventet på.

Den evige pakten med Kristus var derfor den samme i både Det gamle og Det nye testamentes tid. For Adam og Eva fikk etter fallet forkynt nøyaktig samme nådepakt som vi; nemlig at kvinnens sæd (ætt) skulle knuse slangens hode.

Abraham ble også rettferdiggjort ved tro, på samme måte som oss. Derfor blir ofte Abrahams tro og rettferdiggjørelse til og med holdt fram i Skriften som et forbilde for oss. «Han trodde Herren (på løftet om Kristus), og han regnet ham det til rettferdighet».

David hadde også den samme tro; «Salig er den mann som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger».